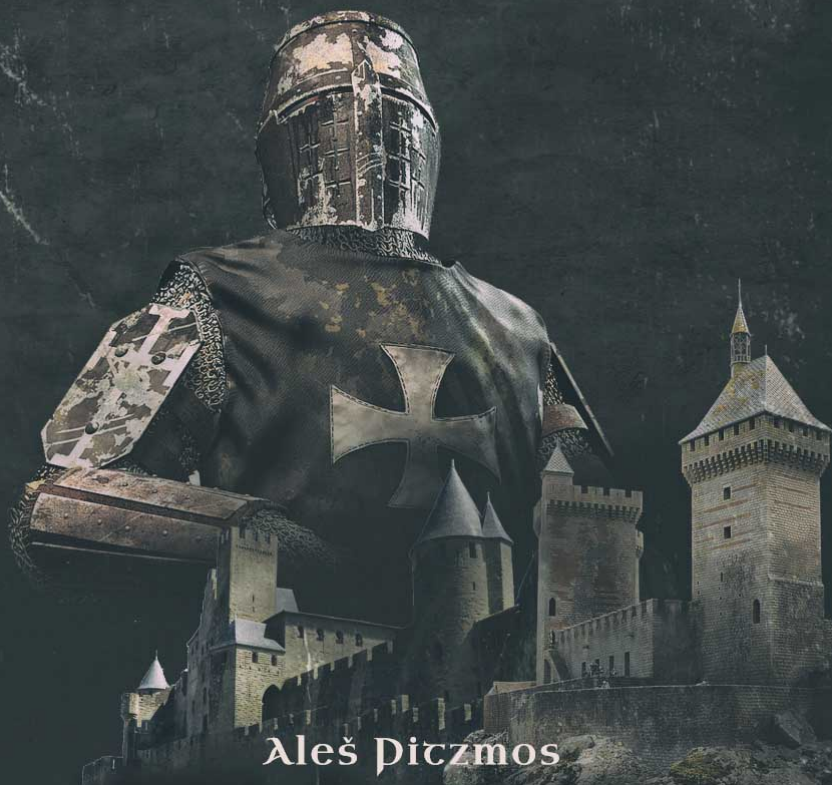

minulost tvého rodu je protkána temnými zákoutími

Aleš Pičzmos

TEMNOTA RODU

NEMETON

MEMETON

Aleš Pitzmos

Temnota rodu

Minulost tvého rodu je protkána temnými zákoutími

Nakladatelství NEMETON

Čáslav 2023

NEMETON

Aleš Pitzmos

Temnota rodu

Copyright © Aleš Pitzmos, 2011, 2023

Cover © Michal Březina

Czech edition © Aleš Pitzmos – NEMETON, 2023

ISBN (pdf) 978-80-908700-3-1

ISBN (ePub) 978-80-908700-4-8

ISBN (mobi) 978-80-908700-5-5

Chodila k němu vždy, když vrcholil úplněk, a to byla jen jedna z jejích zvláštností. Byla stejně krásná, jako tajemná – právě proto ho tak přitahovala. Živočišně přitahovala. Miloval její dokonalé tělo. Pokožku. Rty. Vlasy. To, jak sténala, když do ní pronikal. Okamžiky rozkoše, které s ní prožil.

Vždy, když po vyvrcholení ulehl na jejích nadrech, ho hladila ve vlasech a šeptala mu slova, která rád poslouchal. Slova o moci, bohatství... A o tajemství, které by mohlo změnit svět.

Prolog

Tinchebray

28. září 1106

Boj o moc

„Geoffreyi!“

Někdo mu sevřel paži. Pevně. Jako by mu chtěl dokázat, že není na světě sám, a dodat mu sílu.

„Geoffreyi!“ Ten muž promluvil znovu – tentokrát v jeho hlase poznal starost.

Geoffrey de Glenville pomalu otevřel oči. První, co spatřil, byl svalnatý muž se starostlivým pohledem v šedomodrých očích – jeho bratr Walter. Geoffrey se za jeho pomoci posadil a rozhlédl se. Nejdřív si nemohl uvědomit, kde je, hradní síň, v níž stejně jako několik dalších rytířů spočinul, nepoznával. Až po chvíli si rozpomenul. Ne, nebyl v Anglii, která se pro něho stejně jako pro mnoho Normanů druhé generace po bitvě u Hastingsu roku 1066 stala domovem, ale v pravlasti otců – v Normandii – na hradě Falais, který byl rodištěm slavného Viléma Dobyvatele. Společně s prozřením přišly i vzpomínky na tíživou situaci, v níž se on a ostatní muži věrní vévodovi normandskému ocitli.

Byl to sotva rok, co anglický král Jindřich I. *Beauclerc* vtrhl do Normandie, aby ji uzmul svému bratrovi Robertovi, a podařilo se mu uchvátit Bayeux a Caen; pak se musel vrátit do svého království kvůli sporům o investituru, ale napřesrok byl zpět, opět při síle, a před několika dny se zmocnil opatství Saint Pierre nedaleko Falais – zatímco oni byli zavřeni na hradě a ani proti němu nevytáhli. Geoffrey si myslel, že se je Jindřich ihned poté vydá obléhat, ale překvapivě se stáhl zpátky do Caen. A tak dál čekali...

„Křičel jsi ze spaní,“ zaslechl Waltera. „Co se stalo?“

„Zlé sny o minulosti,“ zamručel Geoffrey rázněji, než chtěl.

„Poslední dobou tě začínají zase trápit.“

Geoffrey o tom nechtěl dál mluvit – a proto uvítal, když z nádvoří zaslechl zvýšené hlasy. Pohlédl na bratra. „Co se děje?“

„Právě dorazil jeden z vévodových zvěďů – proto jsem tě vzbudil.“

Geoffrey ho odstrčil a přešel k oknu: na nádvoří obehnaném

napůl kamennou a napůl dřevěnou palisádou stáli kromě zvěda a vévodova seržanta dva nejdůležitější muži v Normandii. První z nich byl Geoffreyův dobrý přítel William, hrabě z Mortain, a druhý třiapadesátiletý normanský vévoda Robert, zvaný pro svou malou výšku *Curthose*, tedy krátké kalhoty. Ani tato nevýhoda mu však nezabránila, aby se zúčastnil první křížové výpravy a podílel se na dobytí Jeruzaléma křesťanskými vojsky.

„Pojď sem za námi, Geoffrey!“ mávl na něj Mortain, když ho spatřil.

Geoffrey se otočil a kývl na bratra. V jeho společnosti opustil síň a po schodech sestoupil na nádvoří ozářené prvními slunečními paprsky.

„Můj pane,“ poklonil se, když stanul před *Curthosem*. Normanský vévoda mu věnoval zamyšlený pohled a lehce pokýval hlavou. Pak se Geoffrey zadíval na Mortaina. „Příteli.“

„Náš muž spatřil, jak se Jindřichova armáda přesouvá k mému panství,“ oznámil mu Mortain a poplácal ho po zádech. „Nemůžu dovolit, aby se ho ten bastard zmocnil.“

„Vytáhneme tedy k Mortain,“ pronesl *Curthose*. „Spojíme se tam se silami z Williamova panství a pak zasadíme Jindřichovi rozhodující úder.“ Podle tónu jeho hlasu Geoffrey postřehl, že si tím rozhodnutím není vůbec jistý, musel však hájit zájmy důležitého spojení.

Mortain jeho zaváhání přehlédl. „Vyrážíme do hodiny, Geoffreyi. A budeme rádi, když budeš ty i tvůj bratr po našem boku.“

Geoffrey se zašklebil. „Tak jako vždy.“

I když jsem kvůli tomu zatracený...

Brzy nechali Falais a jeho bezpečné zdi daleko za sebou a zamířili k Mortain zvlněnou krajinou podél jednoho z přítoků řeky Vire. V čele skupiny více než tři set rytířů na válečných koních jel jako správný vůdce Robert *Curthose*. Byl oděný v dlouhé drátěné košili a jasně rudé varkoče s dvěma levharty na prsou, u opasku se mu pohupoval široký meč; jeho zbývající výzbroj, skládající se z

přilby, štítu a kopí, stejně jako zbraně dalších šlechticů a rytířů vezli sluhové v závěsu za hlavní skupinou.

Těsně za *Curthosem* se drželi jeho nejuvěrnější druhové, mezi nimi i Geoffrey.

Čím víc se vzdalovali od Falais, tím víc cítil podivný neklid, úzkost. Když poblíž zaskřehotal havran, málem vyletěl z kůže. Ostatní na tom byli podobně. I samotná obloha, která se zatáhla těžkými dešťovými mraky, jako by odrážela jejich náladu, a kvůli dusnému vzduchu se pod drátěnými košilemi a prošívanicemi nepříjemně potili.

Geoffrey náhle zaslechl výkřik. Vzápětí na potemnělém obzoru spatřil mračno prachu. Postavil se ve třmenech a zahleděl se do dáli. Když přimhouřil oči, rozeznal, že se k nim blíží jeden z jejich zvěďů, které vyslali napřed, aby je varovali v případě potíží. A měl pěkně naspěch.

Geoffrey se otočil na bratra, který jel kus za ním, a vyměnil si s ním všeříkající pohled. Něco se dělo. To jediné bylo jisté. Mlaskl na koně a přešel po bok vévody normandského – právě v okamžiku, kdy k němu dorazil zvěd.

Muž si strhl z hlavy přilbu. „Můj pane!“ vykřikl. „Zpozoroval jsem Jindřichovo vojsko několik mil odtud!“

Jakmile se ta novina roznesla, zavládlo mezi muži pozdvižení.

„On není u Mortain?“ zazněla otázka – Geoffrey si nebyl v tom všem vůbec jistý, kdo ji položil.

„Ne,“ odpověděl zvěd. „Zamířil na jih, ale ne až tam. Zastavil se u hradu Tinchebray a zdá se, že se chystá na jeho obléhání.“

Nastalo ticho. Geoffreyovi se zdálo, že to prohlášení bylo osudové – bylo to to, na co čekal už od okamžiku, co opustili Falais.

„Můj Bože!“ vzdychl *Curthose*. „Můj Bože!“

Mortain byl bledý. Téměř smrtelně. Nikdy dříve ho tak Geoffrey neviděl.

Oba dobře věděli, co je na Tinchebray skryto. A věděl to i Geoffrey. I když by na to raději zapomněl.

Curthose sklopil hlavu a rukou mimoděčně sáhl po malém

klíči, který byl připevněný k řetízku, co se mu houpal na krku. „Pak je všechno ztraceno, přátelé.“

Ticho. Ani kůň nezarážal.

„Nesmíme se vzdávat, bitva ještě není prohraná!“ zahřměl Mortain, který se náhle vzpamatoval. „Vždyť ani nevíme to podstatné.“ Otočil se k mladému zvědovi, který se tvářil rozpačitě. „Kolik jich je, chlapče?“

„Asi čtyři sta rytířů na koních, můj pane.“

„A pěchota?“

„Dosud nedorazila.“

„Hmm,“ procedil skrz zuby Mortain a pak šlehl pohledem po *Curthosem*. „To je naše jediné štěstí, ale i tak je nás méně než jich. I když se nemůžeme spojit s mými silami, přesto navrhuji, abychom pokračovali k Tinchebray a utkali se s Jindřichem. Už jenom kvůli tomu, co je tam skryto, se nám vyplatí riskovat. A možná... Možná je to znamení, na které jsme už dlouho čekali.“

„Ano, ano,“ přikývl *Curthose*, hlas lehce zastřený. „Máš pravdu. Na křížové výpravě jsem s několika stovkami rytířů porazil u Aškelonu i obrovské vojsko egyptského kalifa al-Afdala. Tohle nebude problém. Nesmíme jim dovolit, aby se zmocnili hradu.“

Geoffrey zaskřípal zuby – zase to bláznovství. To jenom kvůli němu jsou oba ochotni riskovat. Ať už však byla jejich motivace jakákoliv, Geoffrey rozhodnutí vítal. Ač byli v početní nevýhodě, bylo lepší se střetnout s nepřítelem na otevřeném poli, než se krčit další týden za hradbami Falais a čekat, co jim osud přinese.

Pobodl koně a následoval *Curthoseho* a Mortaina.

A v mysli jedinou větu.

Děj se vůle Boží.

Vyjednávání

Na Jindřichovu armádu narazili krátce po poledni. Z menšího návrší se jim naskytl pohled na kotlinu, v níž se nacházela vesnice

Tinchebray a stejnojmenný hrad na protějším kopci, jemuž vévodila bazilika Saint Rémy. Právě pod ním se nacházela nepřátelská jízda. Zatím vyčkávala na příchod pěchoty, která se zřejmě zdržela při pochodu z Caen, ale někteří rytíři – ti netrpěliví – se pustili se sekýrami do několika stromů v blízkém remízu. Zřejmě se snažili vyrobit obléhací žebříky pro dobytí hradu. Nyní však na pevnost zapomněli, protože tu byli oni – vévoda normandský a jemu věrní muži.

Jako by se celé okolí Tinchebray v okamžiku, kdy obě armády odhadovaly síly nepřítele, ponořilo do ticha. I *Curthoseho* a *Mortaina*, kteří celou cestu vymýšleli, jak proti Jindřichovi postupovat, přešla slova.

Geoffrey zavřel oči. V hrudi cítil dobře známý strach i vzrušení. Jako vždy, když se schylovalo k boji. Ve stejném okamžiku mu na obličej spadla první dešťová kapka. Druhá. Třetí. Otevřel pevně semknutá víčka a zvedl hlavu k zachmuřenému nebi. Za chvíli se spustil déšť – silný a vydatný. Během několika vteřin ho promočil na kůži.

Vhodná kulisa pro střetnutí dvou synů Viléma Dobývatele.

Geoffrey nikdy nepochyboval o tom, že to byl velký muž – vždyť se mu podařilo to, o co Dánové či jiní Seveřané usilovali několik století. Dobýt Anglii. Přesto tento výjimečný panovník udělal jednu velice závažnou chybu, na niž nyní všichni dopláceli: jednomu synovi – Robertovi *Curthosemu* – dal zemi, které dědičně vládl, tedy Normandii, a druhému – Vilému *Rufusovi* – tu, již dobyl. Anglii. A tím zároveň rozdělil poddané, kteří měli v obou zemích patřících znesvářeným bratrům statky. Jak se pak mohli klanět anglickému králi, když se mohli obávat, že jim jeho bratr ze zášti uzme ty normandské? A tak i když nyní na anglickém trůně *Rufuse* vystřídal jeho mladší bratr Jindřich, spory přetrvávaly.

Tak tady, projelo Geoffreyovi hlavou, tak tady se bude odehrávat rozhodující bitva, již vyvrcholí tato dlouhotrvající rozepře. Ať už vyhraje Robert Curthose či Jindřich Beauclerc, jedno je jisté – dnes večer budou mít obě země jednoho vládce, tak, jako za časů

jejich otce, Viléma Dobyvatele. A to bude jedině dobře...

Znovu se zahleděl k nepřátelské jízdě – ve stejném okamžiku k nim zamířili tři jezdcí, jeden z nich držel Jindřichovu zástavu zmáčenou deštěm. Ujeli několik desítek yardů a nakonec se zastavili na půl cesty k nim, avšak dostatečně daleko z dostřelu jejich luků. Udělali první krok – a vzhledem k jejich početní převaze dosti překvapivý. Chtějí vyjednávat.

I *Curthose* si to uvědomil. „Williame,“ kývl na Mortaina. Pak se otočil v sedle. „Geoffreyi. Pojeďte se mnou.“

Byla to pocta, že se Geoffrey mohl účastnit vyjednávání – na druhou stranu však dobře věděl, že pro vévodu normanského je to spíše z nouze ctnost. Diplomacie byla jednou z jeho slabin, a navíc se jeho rádce, durhamský arcibiskup Ranulf Flambard, nacházel daleko odtud v bezpečí jednoho z normanských hradů.

Curthose pobodl koně a ten zamířil do údolí vstříc netrpělivé trojici nepřátel. Geoffrey, který se mu držel stejně jako Mortain po boku, se snažil zjistit, s kým budou mít kromě anglického krále co dočinění, ale vydatný déšť mu zamlžoval zrak. Až po několika vteřinách – když byli dostatečně blízko – spatřil Roberta de Beaumonta, hraběte z Leicesteru. A třetí z mužů...

To není možné!

„Geoffreyi!“ potvrdil Mortain, co on už dávno věděl. „Je tam i tvůj otec!“

Geoffrey zdvihl hlavu k nebi a nechal si po ní stéct vodní kapky.

Proč, Bože?

Richard de Glenville, prošedivělý jednašedesátník, si ho měřil jediným zdravým okem – o to druhé přišel před čtyřiceti lety u Hastingsu – a ani jednou nesklopil zrak. Rysy jeho tváře byly ztvrdlé.

Deset yardů.

Čím víc se blížili, tím víc Geoffreyovi vysychalo v krku – až si začal myslet, že už nikdy nepromluví. V mysli mu vířily vzpomínky na den před několika lety; den, kdy se otci ve slabé chvíli svěřil se svým hořkým tajemstvím, s věcí, kvůli níž ho i dnes stí-

hají noční můry. Tehdy si vyslechl spoustu slov, které by raději neslyšel, a otec mu řekl, že ho už nikdy nechce vidět. A přece se nyní potkávají. Jako nepřátelé...

„Vítejte!“ probral Geoffreya z myšlenek Jindřichův veselý výkřik – jako by si anglický král vůbec neuvědomoval závažnost situace ani nepříjemný déšť, který je skrápěl. „Vítejte přátelé! To je ale šťastné shledání! Díky němu si můžeme ušetřit mnohé nepříjemnosti.“

„Nepříjemnosti?“ vyslovil to slovo *Curthose*, jako by se mu předem zošklivilo. „Ty děláš nepříjemnosti, Jindřichu a...“

„Nejlepší bude, když zachováte úmluvu z Altonu a opustíte Normandii, vaše Veličenstvo,“ vmísil se vévodovi do řeči Mortain a upozornil tak na pět let starou smlouvu, která řešila vlastnické poměry mezi znesvářenými bratry. „Všem nám pak bude lépe.“

Ta slova si mohl Jindřich – kdyby býval prchlivý – vyložit jako urážku. Jenže jeho povaha byla pravým opakem. „Bohužel to není možné, Mortaine,“ pronesl s hraným smutkem v hlase. „V poslední době se na mě totiž obracela většina poddaných tvého pána vévody normandského – mám pocit, že to byli i prostí lidé z tvého panství – a žádali mě o pomoc. Prý jim Robert špatně vládne, trpí pod jeho útlakem – a já si myslím, že si to normandští poddaní při památce našeho otce nezaslouží. A tak jsem tady, abych je vyslyšel.“

„Ty prohnaný bastarde!“ vykřikl *Curthose*. „Měl bych ti vyříznout jazyk a předhodit ho svým psům!“

Mortain mu položil ruku na rameno, ale vévoda normandský ji odrazil.

Jindřich se potutelně usmál.

Je chytrý, projelo Geoffreyovi hlavou. *Velmi chytrý. A mazaný.*

Jindřich, nejmladší syn Viléma Dobyvatele, byl původně předurčený pro církevní dráhu, a tak se mu dostalo mnohého studia. Jenže on chtěl víc. Mnohem víc. Před šesti lety, po nečekané smrti anglického krále Viléma *Rufuse*, měl korunu zdědit Robert *Curthose*. Jenže vyskytly se tu dva zásadní problémy: za prvé, *Curthose* se v té době ještě nevrátil z první křížové výpravy a svůj

čas trávil na Sicílii, kde si vzal zámožnou Sybillu z Conversana, a za druhé, jeho mladší bratr nelenil a chopil se příležitosti. Ihned spěchal do Westminsteru, kde přesvědčil *Rufusovy* věrné, aby ho korunovali. Dokonce pojal za manželku vnučku bývalého saského krále Eduarda Vyznavače – Edith, dceru skotského krále Malcolma III. –, aby se zavděčil početným zástupcům tohoto národa v království.

Jenže to mu nestačilo – nyní se mu zachtělo i Normandie.

„Jsmo ochotni vyjednávat o ceně toho, že se stáhnete,“ nedal se vyvézt z klidu Mortain.

Jindřich si odfrkl. „O ceně? Ale dobrá, o ceně. Pak ať mi tedy Robert složí lenní přísahu a normandské vévodství se podrobí anglické koruně. A také chci to, co je támhle na hradě.“ Po těch slovech ledabyly máchl rukou k Tinchebray.

Nastalo ticho. Kolem se ozývalo jenom hučení deště. Geoffrey zjistil, že *Curthose* stiskl oštěže tak silně, až mu zrudly klouby na rukou.

Takže i Jindřichovi šlo o tu zpropadenou věc ukrytou na Tinchebray. Proto se po dobytí opatství Saint Pierre stáhl zpátky do Caen, místo aby postupoval dál na Falais. *Curthose* měl mezi mnichy zповědníka, který musel o jeho tajemství dozajista vědět, a je možné, že se řeholník pokusil svými znalostmi nějak vykoupit a zachránit tak sebe i opatství – a bylo mu úplně jedno, že porušil zповědní tajemství.

Geoffrey se v duchu dobře bavil. Jindřicha ta zvěst o tajemném artefaktu skrytém na Tinchebray musela zaujmout. Geoffrey by mu klidně dopřál to potěšení se ho zmocnit – anglický král si pak bude připadat jako hlupák, až zjistí, o co ve skutečnosti jde.

„Zvážíme tyto požadavky, vaše...,“ začal Mortain.

„Nikdy nepřistoupím na podmínky toho slizkého červa!“ vykřikl *Curthose*, který už se přestal úplně ovládat, a tasil meč – k ničemu dalšímu se však nedostal, protože vzápětí pocítil na ohryzku ostří Richarda de Glenvilla, jenž bleskově tasil.

Curthose polkl.

Meč tasil i Beaumont. Geoffrey chtěl také, ale něco mu zastavi-

lo ruku. Snad to, že stál proti vlastnímu otci. Podíval se na Mortaina – jedině on a Jindřich zůstávali ledově klidní.

„To stačilo, barone,“ oslovil Jindřich Richarda. „Sklon ten meč, prosím.“

„Nechte mě to dokončit, můj pane,“ procedil stařec skrz zuby. „Zabít toho psa, který si nezaslouží být vaším bratrem, a i ty ostatní zplozence pekel, muže bez cti, kteří stojí na jeho straně.“

I když Richard de Glenville mířil mečem na *Curthoseho*, žhnoucí pohled jediného zdravého oka upíral na Geoffreye. Zdálo se mu, že mu snad usmaží duši.

Tak moc mě nenávidí...

„Barone!“ zavrčel Jindřich na Richarda. Tentokrát výhružně.

Stařec si odfrkl a vrátil meč do pochvy.

Curthose odcouval s koněm o několik kroků vzad a třel si krk. Všechna agresivita z něho dávno vyprchala. „Drž si toho divokého starce stranou, než udělá nějakou nepředloženost,“ zavrčel, aby si alespoň trochu zachoval důstojnost.

„Ten stařec, jak ho nazýváš, je nejlepším z mých bojovníků,“ pokrčil rameny Jindřich. „Kdybys měl takových mužů víc, Roberte, možná bys teď seděl na mém místě.“

„Budu!“ zavrčel *Curthose*. „Dnes do setmění se stanu vládcem Anglie. Připrav se na smrt, bratře!“ Pobodl koně, obrátil ho a zmižel v houstnoucím dešti.

Tak skončilo vyjednávání.

Geoffrey otočil koně a následoval ho; předtím si vyměnil poslední pohled s otcem.

Když se dostatečně vzdálili, předjel po bok *Curthoseho* Mortain. „Cos to udělal, ty blázne!“ vykřikl.

„Slyšel jsi ty podmínky!“ zavrčel *Curthose*. „Byly více než jen opovážlivé a pak – sám dobře víš, že mu nemůžeme vydat náš největší dar.“

„Znáš slovo lest, Roberte?“ zeptal se ho Mortain. „Říká ti něco? Měli jsme na oko jednat a pak zasadit Jindřichovi ránu do týlu, ale tys nám nedal na vybranou. Tak se s ním tedy dnes střetneme tváří v tvář. A Bůh, ať ochraňuje naše duše.“

Osudové střetnutí

Nálada mezi normandskými rytíři byla pochmurná, a to i kvůli nepříjemnému počasí, které se neustále zhoršovalo. K vytrvalému dešti se přidaly první blesky.

Geoffrey, promočený od hlavy k patě, si uvědomoval pouze jedinou věc: vzhledem k tomu, že se obě armády nacházely na protilehlých stranách údolí, bude mít výhodu ten, kdo vyčká ve vyvýšeném postavení. Přesto se však válečná rada, jíž byl sám členem, nakonec rozhodla, že budou útočit jako první. Sám proti tomu protestoval, ale ostatní – Mortain a další šlechtici věrní vévodovi normanskému – ho přehlasovali.

A tak tam jenom stál a shlížel na nepřátelskou armádu, která se rovnala na protějším návrší. A myslel při tom na jediného muže, který byl mezi nimi. Na otce.

„Zaútočíme na střed, Geoffreyi,“ vytrhl ho z myšlenek Mortain. „Je to ta nejlepší možnost při boji s přesilou – co říkáš?“

Jak měl na to bláznovství reagovat? Pokrčil rameny. „Ale když neprorazíme a oni nás sevrou křídly, pak...“

„Je s námi amen,“ souhlasil Mortain a zazubil se, jako kdyby vyprávěl veselou historku.

Geoffrey se na něj překvapeně podíval – hrabě měl dozajista nějaký plán.

„Nemůžeme Jindřichovi dovolit, aby se zmocnil artefaktu, pokud by nás donutil ustoupit,“ potvrdil jeho podezření. „Dva muži proto oklikou objedou pahorek, dostanou se do hradu a odvezou ho odtud.“

Geoffrey tušil, kam tím Mortain míří. „Těmi muži máme být já a Walter?“

Mortain pokývl hlavou. „Pokud se na to cítíte.“

„*Nechte mě to dokončit, můj pane. Zabit toho psa, který si nezaslouží být vaším bratrem, a ty ostatní zplozence pekla, muže bez cti, kteří stojí na jeho straně.*“ V mysli stále slyšel otcův hořký

hlas.

Geoffrey se chraplavě zasmál. „Řekni mi, Williame, proč právě já, ano, proč já, mám vždycky za úkol dělat tyhle věci? Proč ne ty? Proč někdo jiný?“

„Protože ty jsi ten nejlepší z nás, příteli.“

Ta slova tála do živého. Geoffrey se s ním setkal očima. „Ani nevíš, co po mně žádáš.“

„Cožpak věříš v to, co řekl tvůj otec? Ano, anebo ne?“

Mortain vždy dokázal odhadnout motivaci jiných.

„Ne,“ odvětil Geoffrey. „Ale někdy začínám pochybovat.“ Na to se otočil a vykročil ke koni, aby se připravil na úkol, který i přes vnitřní pochybnosti přijal za vlastní.

„Cítíš se na to?“ zeptal se Geoffrey bratra a úzkostlivě si ho měřil očima. I když byl Walter o tři roky starší než on, měl Geoffrey v jejich vztahu vždycky navrch. Walter na něm lpěl, a proto ho také před šesti lety po jeho rozmyslu s otcem následoval se svou rodinou do Normandie. A nikdy toho rozhodnutí nelitoval. Ani nyní.

Walter k němu přišel a položil mu ruku na rameno. „S tebou bych šel kamkoliv, bratře. I do horoucího pekla.“

Geoffrey přikývl. *Možná tam právě míříme.*

Walter si přetáhl přes hlavu drátěnou kapuci, chránící mu krk a hrdlo, a nasadil si přilbu s protaženým nosním krytem; pak se vyhoupl na koně a od jednoho ze sluhů přijal kožený štít s ocelovou puklicí, jehož řemen si přehodil přes rameno.

Přiklusal k nim Mortain, taktéž plně oděný do boje. Geoffrey si všiml, že má v ruce klíč na řetízku, který patřil *Curthosemu*. Hodil ho a Geoffrey ho bravurně chytil.

„Hodně štěstí, přátelé!“ křikl Mortain. „Budete ho potřebovat!“

Geoffrey si pověsil řetízek s klíčem na krk a přikývl. „Vy také!“

„Jakmile získáte artefakt, nečekejte na výsledek bitvy a odvezte ho do Falais.“

„Budu se modlit za váš úspěch,“ křikl na něj Geoffrey. Pak po-

bodl koně a společně s Walterem se vydal na druhou stranu, než byla Jindřichova armáda. Stále však slyšel, co se děje tam nahoře, slyšel, jak muži věrní *Curthosemu* pokřikují a buší kopími do štítů.

Chtěl tam být. Být mezi nimi a rozjet se proti Jindřichovi, ať bitva dopadne jakkoliv. Avšak bylo mu to odepřeno kvůli artefaktu, v jehož moc na rozdíl od *Curthoseho* či Mortaina vůbec nevěřil – není to snad ironie?

Vzápětí zaslechl hluk, jak se jejich síly rozjely proti nepřátelské armádě. Ve stejném okamžiku se mu krátce naskytl výhled na údolí: a překvapeně zjistil, že se i Jindřichovi jezdci rozpohybovali. Anglický král tedy nečekal ve výhodnější pozici, ale rozhodl se utkat se svým bratrem a jeho muži v rovném boji uprostřed údolí – Geoffrey na okamžik pocítil k Jindřichovi sympatie. Bitevní pole se mu opět ztratilo z očí, stále však slyšel hluk cválajících koní a křik mužů. V duchu počítal. A pak pevně sevřel uzdu. Vzápětí celým světem projel ohlušující třesk, jak se armády střetly.

Začalo to.

Mezitím s Walterem vystoupali na menší návrší a dostali se na dohled hradu. A v ten okamžik se všechno proměnilo v šílenou noční můru. Přímo před nimi se totiž objevila skupinka jezdců, kterou vedl stařec se zástavou, která se Geoffreyovi už dávno vpálila do mysli.

Jeho otec!

Geoffrey tasil meč, ale předem věděl, že je veškerý odpor marný. Proti němu a Walterovi vedl otec dvanáct mužů. Buď on sám, anebo Jindřich, chytře odhalil jejich taktiku. Mortain si myslel, že je mazaný, ale byl přechytračen schopnějšími.

„Nezabije nás,“ zašeptal Walter. „Neudělá to. Neprolil by krev synů.“

Geoffrey se ušklíbl. „Tím bych si nebyl tak jistý, bratře.“

Richard de Glenville pokynul jezdcům a ti se k nim vydali. Zbraně však netasili. To pro Geoffreya bylo neklamným znamením, že nechtějí bojovat. Walter měl tedy pravdu: alespoň prozatím.

Skupina rytířů se roztáhla, Geoffrey si byl vědom pouze řehání koní a jemného deště sypajícího se z nebe. A pak je jezdci obklopili, takže neměli kam uniknout. Dva z nich vzápětí uvolnili cestu Richardu de Glenvillovi, který vjel do jejich kruhu vstříc synům.

Walter na něj kývl. „Jsem rád, že tě vidím, otče.“

Richard se usmál, ale pak se zašklebil. „I já bych tě rád viděl, synu. Řekni mi proč? Proč jsi tehdy následoval tohoto bastarda do vyhnanství. Mohl jsi žít v Anglii po mém boku!“

„Jak to můžeš říct!“ vybuchl Walter. „Sám jsi před lety bojoval za Roberta *Curthoseho* a pak jsi ho zradil. Co jsem měl tedy dělat, než jen následovat Geoffreya?“

„Protože ty nevíš, kým je, co má na svědomí!“ vykřikl Richard a hlas se mu třásl. „Je to moje břímě, moje ostuda, že někdo takový vůbec pochází z mé krve. Kdybys jenom věděl, co vím já, Waltere. Co ti Geoffreya nikdy neschválil.“

„Svěřil,“ odpověděl Walter tiše. „A nevím, proč bych ho za to měl nenávidět.“

„Jak můžeš...“

„Tak dost!“ přerušil otce Geoffrey a popojel na dva yardy k němu. „Co kdybys nechal těch urážek, starče, a přikázal svým nohsledům, aby s námi konečně zúčtovali? To si přeješ – anebo snad ne?“

Richard na něj vrhl spalující pohled jediného oka. „Ano. Přeji si tvoji smrt – a budu to já, kdo od tebe očistí náš rod.“ Seskočil z koně, jako by byl ještě mladíkem, a tasil meč.

Jeden z jeho mužů k němu nervózně přiklusal. „Co to provádíte, můj pane?“

„Starej se sám o sebe, Matthewe!“ utrl se na něj Richard a dál spaloval pohledem Geoffreya. „Tak seskoč, synu, a ukaž, jaký jsi muž!“

Geoffrey věděl, co chce otec udělat, že ho chce mučit za minulost. On s ním však bojovat nebude.

„No tak!“ vykřikl Richard. „No tak, nyní nemáš odvalu?! A tehdy jsi ji měl? Jsi zbabělec, prašivý pes!“

„Myslíš, že něčeho docílíš tím, že mě budeš urážet?“

Otec náhle prudce sekl mečem a jeho ostří sjelo Geoffreyovi po drátěné košili. Byl tak překvapený, že zakolísal v sedle a svalil se do mokré trávy. Sáhl si na místo, kam ho otec zasáhl; několik nýtů košile při ráně povolilo a nyní mu z boku prýštila krev. Ztěžka se vydrápal na nohy a chtěl sáhnout po štítu, který mu při pádu sklouzl z ramene, vzápětí však musel uhýbat další otcově ráně. Kolem zavířily kapky vody uvězněné v jeho zbroji.

Geoffrey prudce tasil meč a rozmáchl se jím proti otci, stařec ho však umně odrazil štítem. Vzápětí se rozmáchl k ráně, ale podklouzl na mokré trávě a málem se sesul k zemi. Geoffrey toho využil a sekl po něm mečem, otec však jeho ránu se štěstím odrazil. Geoffrey však získal dostatek času, aby zvedl ze země svůj štít.

„Nechte toho, proboha vás prosím, nechte toho!“ zaslechl Waltera. „Je to šílenost!“

Rád by bratra poslechl, ale věděl, že otec bude bojovat do posledního dechu. Tento souboj jeden z nich nepřežije!

Richard znovu sekl po Geoffreyovi a ten ráně nastavil štít. Prozatím neútočil. Věděl, že je otec dobrým bojovníkem, ale léta nemůže zapřít. Brzy se unaví – pak bude řada na něm. Avšak i Richard věděl o své slabině a rozhodl se souboj co možná nejrychleji ukončit. Naznačil ránu na synův bok, ale v poslední chvíli změnil její směr a zasáhl Geoffreya plochou stranou meče do ruky, v níž držel vlastní zbraň; neudržel ji a ta dopadla na zem.

Geoffrey byl překvapený, přesto však využil situace, kdy se otec radoval ze šťastné rány, a než se stařec připravil k rozhodujícímu výpadu, vrazil mu puklici štítu do obličeje – zlomil mu tak nos, vyrazil zbylé přední zuby a roztrhl ret.

Richard se svalil s hlasitým zaúpěním do trávy, z přeraženého nosu mu tryskala krev.

Geoffrey mu vykopl meč z ruky, prudce vytrhl od opasku dýku a přiložil ji otci ke krku – dříve, než se stačil někdo z jeho mužů vzpamatovat a zabít ho. „Chceme volný průjezd k hradu Tinchebray!“ křikl na ně. „No tak! Jinak toho starce zabiju!“

Dole pod ním se ozval ochraptělý smích a pak výkřik. „Vrazte tomu proklatci meč do těla! Na mém životě nesejde!“

Geoffrey věnoval otci ránu přes čelist, aby ho alespoň na okamžik umlčel. „No tak!“ vykřikl. „Skutečně chcete, aby zemřel věrný služebník vašeho krále?!“

Spatřil bezradnost ve tvářích mužů. A pak jeden z nich – ten, jehož otec nazýval Matthewem – kývl hlavou k druhům. Sevřený kruh koní se neochotně rozestoupil.

Geoffrey vytáhl otce na nohy, dýku mu stále tiskl ke krku, a sebral svůj meč, který se válel opodál. Ohlédl se po Walterovi, který kolem sebe nervózně těkal očima. „Pojed' za mnou, bratře.“

Geoffrey, zaštitěný otcem, vykročil a ohlédl se: Walter vyjel za ním a popadl jeho hřebce za uzdu. Potřebovali se vzdálit dost daleko na to, aby měli před muži slušný náskok.

Pak zaslechl chraplavý smích – to se otec opět probral k životu. „Jsou to zbabělci!“ hučel si pod vousy. „Neměli tě nechat odejít, protože mě stejně zabiješ, tak jako tak.“

„Ty víš, že to neudělám,“ procedil Geoffrey skrz zuby. „I když si to tak přeješ.“

„Ale uděláš! Uděláš, protože je tvoje duše skrz na skrz prohnilá! Stejně se budeš smažit v pekle! Jsi prokletý, Geoffreyi!“

„Ne!“ vykřikl a srazil otce do trávy.

Walter se nervózně otočil po jezdcích, kteří stále zůstávali několik yardů za nimi.

„Nejsem!“ křičel dál Geoffrey.

„Ale jsi. Ta temnota tě stravuje. Den co den.“

Geoffrey prudce tiskl otci ke krku dýku a zrychleně dýchal. Bylo to tu. Chvilí se mu zdálo, že vidí tvář onoho muže, který ho pronásledoval v jeho nočních můrách. Usmíval se, jako kdyby tato chvíle byla pro něj pomstou.

Násilím to všechno vyhnal z hlavy a odtrhl dýku od otcova krku. „Nezabiju tě. Nikdy bych to neudělal, i když si myslíš, že bych toho byl schopný. Duši jsem nikdy nezaprodal – a nezaprodám ji ani nyní.“

Na to vstal, otočil se a chtěl vyskočit na koně, aby odsud s Wal-

terem zmizeli – těsně předtím za sebou zaznamenal rychlý pohyb. Věděl, že to otec jen tak nevzdá, že tasí vlastní dýku a zaútočí na něj. Prudce se otočil a rukou srazil otcovu zbraň. Jejich pohledy se střetly. Na okamžik. A pak od něj otec odvrávorál, zbraň mu vyklouzla z ruky. Geoffrey si s hrůzou všiml, že má zkrvavený hrudník. Pohlédl na vlastní dýku, kterou stále svíral v ruce: byla od krve. Když se snažil odrazit útok, otec se na ni musel nabodnout! Stařec vzápětí klesl k zemi.

Geoffrey k němu poklekl. „Ty starý paličáku!“ vykřikl. „Daroval jsem ti život a ty na mě zaútočíš! Proč jsi to udělal?“

„Říkal jsem,“ zachroptěl otec, „říkal jsem, že mě zabiješ.“ Zaukuckal se a pak se zahleděl Geoffreyovi přímo do očí. „I když tomu nechceš věřit, to, co jsi tehdy spáchal, ta temnota, s tebou zůstane. Toto je toho důkazem. Bude provázet i tvé potomky do skonání věků. Bude to temnota tvého rodu.“

Pak vydechl naposledy.

Artefakt

Geoffrey hleděl do otcových očí, vytřeštěných v okamžiku smrti, a zrychleně dýchal. Jeho poslední slova mu neustále zněla v mysli. Tak hlasitě, že téměř přeslechl, jak jeden z jezdců vzdálených několik yardů od nich tasil meč a následný dusot koňských kopyt.

Ucítil ruku na rameni. Konejšivou. „Geoffreyi!“ Vzhlédl a setkal se pohledem s Walterem. Bratr měl slzy v očích. „Musíme jít!“

Geoffrey nechtěl. Prál si, aby mu ti muži vrazili meč do zad a ukončili to. Smrt by byla vykoupením.

„Geoffreyi, prosím,“ naléhal Walter. „Nevěřím v to, co otec řekl. Jsi dobrý muž – on nepochopil, že jsi to tehdy udělal pro blaho nás všech. A vím, že i nyní za něj bojuješ – a že se nikdy nevzdáš. No tak, vstaň a vyjeď se mnou na Tinchebray, bratře. Pro ten artefakt.“

Walterova upřímná slova jako by mu dodala sílu. Měl pravdu – nesměl propadat chmurám. Stále je za co bojovat. Vstal a společně se přihnali ke koním. Když nasedl na svého hnědáka a popohnal ho stejně jako Walter toho svého kupředu, otočil se přes rameno: zjistil, že jim z osmdesát yardového náskoku zbyla pouhá čtvrtina. Muži se rychle blížili.

Zamířili podél návrší k hradu a vzápětí se jim naskytl pohled na bitvu, která se odehrávala pod nimi. *Curthose* skutečně zaútočil na střed Jindřichovy armády a ta taktika prozatím vycházela – Geoffrey ho i na dálku spatřil, jak se statečně probíjí hluboko do nepřátelských řad. A ani Mortain si nevedl špatně. Pak se jim údolí opět ztratilo z očí.

„No tak jed’!“ křikl Geoffrey a pobízел hnědáka kupředu – bohužel měl k dispozici pouze válečného koně, který byl robustní a vhodný spíše k boji. Nebyl stavěný na sprinty.

Vzápětí vjeli do podhradní vesnice. Dveře nuzných chalup byly otevřené, jak místní ve spěchu utekli, někde ještě podle kouře vycházejícího z dymníků doutnal oheň. Geoffrey ucítil úporný pach výkalů – dohadoval se, že patřily nejenom hospodářským zvířatům, ale i lidem. Pach nuzoty.

Náhle zaslechl koňské zaržání a zoufalý výkřik. V hrůze se otočil: Walterův kůň vrazil do zbloudilé ovce, která vyběhla z otevřené ohrady u jedné z chalup. Bratr vylétl ze sedla a rozplácl se v kluzkém blátě.

Geoffrey zastavil koně, až mu podklouzla kopyta, a seskočil na zem. Jezdci se neustále přibližovali.

Proklatě!

Znovu pohlédl k ohradě – tísnilo se v ní několik desítek ovcí zvadlých deštěm.

„Vstávej!“ křikl na Waltera, přihnali se k ohradě a začal zběsilými gesty vyhánět ovce na cestu. Naštěstí začaly za vydatného bečení spolupracovat.

Geoffrey se vzápětí přihnali k Walterovi.

Bratr se zvedal těžko. „Asi jsem si zlomil ruku,“ zahuhlal.

Geoffrey ho ignoroval a popostrčil ho ke koni. Sám naskočil na

svého a vyrazil kupředu, následovaný Walterem. Vzápětí k nim dorazili pronásledovatelé, ale zapletli se do stáda ovcí.

Geoffrey se neubráníl úsměvu. Zvířata roli zvládla znamenitě, několik jezdců se v tom zmatku neudrželo v sedlech a rozpláclo se v blátě.

Geoffrey s Walterem minuli několik posledních chalup a pak začali stoupat po úbočí kopce – hrad se tyčil dobrých třicet yardů od nich. Byla to stará tvrz, která byla vystavěna ihned poté, co vikingský vůdce Rollo získal roku 911 od francouzského krále v léno Normandii. Geoffrey už z dálky spatřil, jak se to na hradbách hemží obránci.

Panebože – nebudou si myslet, že jsme nepřátelé? Nezabijí nás? A i kdyby – nebyla by smrt vysvobozením od všeho, co mě tíží?

Neměl pro co žít. Nikdy neměl rodinu jako jeho bratr. Možná proto se nechal zlákat ideály Roberta *Curthoseho*. Ideály, které nakonec zpřetrhaly pouto mezi ním a otcem.

Otec. Zaťal zuby a zabodl zpěněnému koni ostruhy do slabin.

Rychle se ohlédl přes rameno. Všichni jezdci se už vymotali z vesnice a znovu začali stahovat jejich náskok.

Ksakru.

„Lučičtíci!“ To vykřikl Walter

Stalo se to, čeho se Geoffrey obával.

Vzhlédl a spatřil, jak se to na hradbě zježilo šípy. Odhadl vzdálenost – byli v dostřelu. Otočil se na bratra. „Waltere! Na stranu!“

Bratr pochopil a svezl se na bok koně; uzdy se držel jenom nepochroumanou pravičkou. Geoffrey udělal to samé. Vzápětí obránci na hradě vystřelili šípy, které začaly křížovat vzduch. Geoffrey zavřel oči, každou chvílí očekával zásah. Jenže se nic nestalo.

Otevřel pevně semknutá víčka, znovu se vměstnal do sedla a ohlédl se. Zahlédl osm nepřátelských jezdců, kteří leželi v trávě s šípy trčícími z hrudníku. Zbylí čtyři zanechali pronásledování a rychle cválali pryč, lučičtíci však vzápětí vypustili ze svých smrtících zbraní druhou salvu a ani tentokrát se neminuli – jezdci po-

padali z koní jako hrušky.

Geoffrey tomu nemohl uvěřit. *Tak přece jenom mě ještě Bůh nezatratil!*

Otočil se k hradu a spatřil, že lučištníci tentokráte míří na ně, prozatím však nestříleli. „Jsem Geoffrey de Glenville!“ křikl a zdvihl štít, aby muži na hradbách spatřili jeho erb. „Jdu si z pověření Roberta, vévody normanského, pro jeho věc, již máte nyní v držení.“ Vzápětí dojel až k bráně a seskočil z koně.

Bratr stanul vedle něho. „Myslíš, že ti uvěřili?“

Geoffrey si odfrkl. „Kdyby alespoň netušili, kdo jsme, byli bychom už dávno mrtví.“

Ozvalo se zaskřípění, jak obránci otevřeli bránu – objevil se v ní prošedivělý muž s vráscitým obličejem, oblečený do boje. Poklonil se. „Jsem Guy Lecroix, správce Tinchebray. Prosím, pojdte dál. Jsem rád, že vévoda normanský někoho poslal. Velmi rád.“

Geoffrey si vyměnil s bratrem pohled, chytil koně za uzdu a provedl ho na nádvoří.

Uvnitř vypadal hrad mnohem nuzněji než zvenku. Nádvoří – pokud se však o něčem takovém dalo v případě Tinchebray hovořit – se po dešti stalo jednou velkou bahnitou louží, v níž se válelo několik překocných žebříňáků. I když to z dálky vypadalo, že je hrad dobře bráněný, spatřil Geoffrey nyní, že se jeho posádka vyjma několika zkušených lučištníků, kteří před chvílí předvedli své umění, skládá povětšinou z mladíků v nepadoucích drátěných košilích. Byli vystrašení. Ti chlapi nikdy nebojovali a on poznal, že by nedokázali čelit přímému Jindřichovu útoku příliš dlouho.

A podle výkřiků, které slyšel, to nevypadalo moc dobře ani s *Curthosem*. Geoffrey pustil koně, rozběhl se k hradbě a vylezl na ochoz, co ji lemoval, po viklajícím se dřevěném žebříku, který tam někdo přistavil. Když se ocitl nahoře, musel přiznat jedno: hrad měl skutečně významnou strategickou polohu a výhled do okolního kraje byl nádherný. Pak spatřil samotnou bitvu a srdce se mu sevřelo hrůzou, když zjistil, že Jindřich dostal posilu – nikoli pěchotu, ale stovku dalších rytířů na koních, kteří museli celou tu dobu čekat o kus dál v záloze. Jindřich opět ukázal, že je vynikající-

cím stratégem a při příchodu k Tinchebray zvážil všechny možné i nemožné varianty. Jeho síly tak nyní významně převyšovaly ty jejich. *Curthose* a jeho rytíři začali kolísat, Jindřichova jízda ho pomalu svírala do kleští, z nichž není úniku...

Geoffrey zaklonil hlavu k nebi.

Bože, ne!

Položil ruku na rameno vyděšenému mladíkovi, který stál na hradebním ochozu vedle něho a hleděl na tu zkázu se slzami v očích. „To bude dobré, chlapče.“ Věděl, že nebude, ale chtěl mu dodat odvahy.

„Můj pane!“

Otočil se a pohlédl dolů na nádvoří, kde nervózně přešlapoval správce Tinchebray.

„Musíme jít,“ vyzval ho stařec. „Čas se krátí.“

Geoffrey pokýval hlavou a rychle slezl ze žebříku. Když zmizel společně s Walterem v temnotě hradní věže, i nadále slyšel výkřiky z nádvoří, komentující průběh bitvy. Geoffrey by raději nic neslyšel. Bylo to příliš bolestné...

„Je to tu už rok,“ říkal právě správce Lecroix. „Přijeli jednou v noci, dva jezdci v barvách vévody normanského. Jeden měl u sebe truhličku, kterou nechali v jizbě vysoko ve věži. Přinutili mě přísahat, že o tom nikomu neřeknu pod pohrůzkou mé smrti a smrti mých potomků.“

Geoffrey zajel rukou ke krku. Klíč, který se houpal na řetízku, ho tížil stále víc.

„Nevím, co tam je a ani jsem o tom nikdy nepřemýšlel,“ pokračoval správce, „ale musí to být velmi cenné, když nás vévodův bratr oblehl.“ Úkosem pohlédl na Geoffreya, ale ten zachoval kamennou tvář.

Náhle se ocitli na konci schodiště a protáhli se úzkým průcho-dem k těžkým dřevěným dveřím, u nichž hlídal pobledlý rusovlasý mladík. Správce ho odstrčil a pak zašátral u opasku, aby od něj odepnul železný kruh s klíči. Jeden vrazil do zámku, na okamžik s ním bojoval a pak se ozvalo cvaknutí. Otevřel dveře a chtěl se protáhnout do jizby, Geoffrey ho však odstrčil a vešel tam sám.

Následoval ho Walter, který před správcem zabouchl dveře, aby byli o samotě. „Prý není zvědavý,“ odfrkl si.

Geoffrey ho ignoroval. Naplno se poddal přítmí, které ho obklopilo, protože jediné úzké okno bylo zatemněno kusem látky. Strhl ji a jakmile slunce proniklo do jizby a ozářilo ji, spatřil v nejvzdálenější části malou dřevěnou truhličku pokrytou prachem. Přišel k ní, sundal si z krku řetízek a odemkl klíčem zámek. Pak vzal truhličku do ruky, otevřel víko a nahlédl dovnitř – byl tam předmět zabalený do kusu látky. Opatrně ji odstranil.

A zasmál se. Stejně jako když to viděl poprvé.

Vzpomněl, jak mu o té věci Robert *Curthose* několikrát vyprávěl, oči mu při tom svítily nadšením.

„Ve Svaté zemi se mi snad samotným Božím přičiněním podařilo získat mocný artefakt, abych díky němu získal statky, které mi právem náleží – představ si, že bych společně s ním stanul v čele armády a všichni, i ti nejzavilejší z mých nepřátel, by se mi bez boje klaněli, neboť bych byl požehnan samotným Bohem, abych je vedl coby jejich král ke spáse.“

Myslel si, že *Curthoseho* po návratu z křížové výpravy postihlo částečné zmatení smyslů, bohužel se ho však drželo už pět let. Podle Geoffreye to byla jenom prachobyčejná cetka bez zázračné moci. Avšak *Curthose* přísahal, že ji předtím měla a nabyl dojmu, že na něj Bůh zanevřel.

Geoffrey pohlédl na Waltera, který onen artefakt viděl poprvé – bratr udělal to, co by od něj nečekal. Převzal od něj truhličku, poklekl a s bázní hleděl na předmět uvnitř, jako by to byla ta nejsvětější relikvie na světě. Přitom šeptal modlitbu.

„Co to provádíš?“ zavrčel na něj Geoffrey.

Walter na něj upřel oči – nechápal. „Geoffreyi... Musíš věřit.“

Geoffrey si odfrkl. „To je ten problém. Přestal jsem už dávno.“

Bratr ho ignoroval, zaklapl truhličku a strčil ji do brašny, kterou měl přehozenou přes rameno. Geoffrey si povzdechl a společně opustili jizbu.

„Ach ne, ach ne!“

Geoffrey to úpění zaslechl v okamžiku, kdy se vynořil na nádvoří. Byl to správce Lecroix. Obránci na hradbách začali pomalu ale jistě odkládat zbraně.

Geoffrey vystoupal po žebříku nahoru a vyhlédl do kraje. Výjev, který spatřil, se mu navždy vpálil do sítnice. Údolí, v němž se bitva odehrála, bylo pokryto zkrvavenými těly vesměs patřícími mužům vévody normandského. Uprostřed té spouště se proháněli nepřátelští jezdci a několik z nich – podle zástav patřili k Edgaru *Aethelingovi*, Jindřichovu silnému spojenci – právě zajímalo *Curthoseho* a Mortaina.

Byl to konec. Definitivní.

Geoffrey se sesul za cimbuří a zahleděl se na bratra, který stánu vedle něho.

Bratr při pohledu z hradeb zavrtěl hlavou. „To nemůže být... To nemůže být pravda.“

„Ale je.“

Walter vzhlédl k nebi, jako by se snažil dovolat Boží pomoci, jako by snad čekal, že archanděl Gabriel sestoupí na zem a sežehne plamenným mečem Jindřicha a jeho muže. „Musíme věřit, že jsme bojovali za správnou věc,“ řekl posléze a střetl se pohledem s Geoffreyem. „A budeme za ni bojovat i nadále. *Curthose* ani Mortain nikdy nechtěli, aby se artefakt dostal do nepravých rukou. Splníme tedy jeho přání, rychle opustíme hrad a odvezeme artefakt do bezpečí – ne však do Falais, jak navrhoval Mortain, ale někam, kde ho Jindřich nikdy nenajde.“

Ta slova nechtěl Geoffrey nikdy slyšet, protože se jimi naplňovalo jeho prokletí. I přesto věděl, že to musí udělat. Vztyčil se. „Máš pravdu, Waltere. Jako vždy. S Jindřichem bych si však těžkou hlavu nedělal: myslím si, že ve skutečnosti po artefaktu netoužil, spíš odhadl *Curthoseho* slabinu a byla to záminka k tomu, aby ho vyprovokoval k rozhodující bitvě. Nyní má vše, po čem kdy toužil, a já se odvažuji tvrdit, že po té věci nebude dál pátrat. Avšak...“ Povzdech si a znovu vzpomněl na ten prokletý den před lety. „Existují jiní, kterých bychom se měli obávat. Nyní o artefaktu ví mnoho lidí – a *on* se klidně mohl skrývat v Jindřichově ar-

mádě.“

Walter pokýval hlavou. Věděl, koho má Geoffrey na mysli.

„Je jen jediná možnost, jak artefakt ochránit,“ pokračoval Geoffrey. „Rozdělit jej. Rozdělit nás. Ty s jednou polovinou odjedeš na naše panství v Normandii. Já si vezmu druhou, vrátím se do Anglie, převezmu otcovy statky a složím slib věrnosti Jindřichovi. Každý svou polovinu dobře uschováme. A zřejmě se už nikdy nevidíme, bratře, protože by to pro nás bylo příliš nebezpečné.“

Nastal okamžik ticha. Geoffrey věděl, nad čím Walter přemýšlí. V tom dni, v tom okamžiku, se měly jejich životy nadobro rozjet.

„Bratře...,“ vyhrkl Walter, ale došla mu slova. Pak se se slzami v očích objali.

„Bude to správná věc,“ pronesl Geoffrey. „Správná věc.“ Ale v duši si tím jistý nebyl – stále totiž slyšel slova, která mu před smrtí řekl otec.

„I když tomu nechceš věřit, ta temnota s tebou zůstane. Bude provázet i tvé potomky do skonání věků. Bude to temnota tvého rodu.“

Zdá se, že měl pravdu...

Část I.

Nové ohrožení

březen 1279

Královský revír

Nova Foresta – Nový les – je kus překrásné krajiny nacházející se na jihu Anglie mezi řekami Lymington a Beaulieu, královským přístavem Southampton a plání, které vévodí umělé návrší s pevností Staré Sarum. Je to kraj obrovských staletých stromů, rozlehlých vřesovišť, pastvin a prudkých bystřin, přetékaných divokou zvěří a ptactvem. Není divu, že si ho samotný Vilém Dobyvatel zamiloval, dal mu jméno – protože před normanskou invazí se mu říkalo Velký jutský les podle kmene Jutů, který ho kdysi obýval –, neváhal násilně vystěhovat několik vesnic nacházejících se na jeho území a vyhlásil ho svým hlavním loveckým revírem.

Baron z Dartworthu, Christopher de Glenville – pohledný černovlasý pětadvacátník –, vychutnával plnými doušky březnové jitro. Bylo velice chladno, ale za to se protrhaly mraky a ukázala se temně modrá obloha. Pokud si Christopher dobře vzpomínal, bylo to snad poprvé od pozdního prosince.

Na mýtině, nacházející se blízko vesnice Lymington na hranici královského revíru, stálo společně s ním několik desítek šlechticů, lovců a královských revírníků. Kolem za veselého štěkotu pobíhali lovečtí psi, občas se ozvalo zatroubení na roh.

Vzápětí vjel na mýtinu muž, na nějž tu všichni čekali: samotný anglický král Eduard I. Plantagenet, zvaný pro svou nemalou výšku *Longshanks*, Dlouhán. Následovalo ho několik mužů včetně jeho bratra, Edmunda *Crouchbacka*, hraběte z Lancasteru a Leicesteru, a otevřený kočár, v němž seděly dvě ženy s houní přehozenou přes kolena. První na sobě měla plášť s kápí lemovanou kožešinou, takže jí nebylo vidět do obličeje, druhá byla tmavovláská, jež se věkem přiblížila osmatřicítce – králova choť, Eleonora Kastilská. Vypadala pobledle a nebylo se co divit, protože to bylo sotva čtrnáct dní, co ve Woodstocku porodila Eduardovi jejich třinácté dítě – Mary.

Christopher podal uzdu koně svému lovcímu Wulfovi, postaršímu světlovlasému Sasovi s pěstěným knírem, a poklonil se, když kolem něho král s doprovodem projížděl. Po několika yardech

Eduard seskočil z koně, podal ho pážeti a začal se zdravít se známými.

Christopher si povzdechl. Při setkání s králem byl vždy nervózní, a i přemíra šlechticů všude kolem mu stále dělala problém. Na své nynější postavení si totiž zvykal jen pomalu.

Nebylo to tak dávno, co žil s matkou – lady Claire – a dědem, chudým gloucesterským rytířem, na panství v Cotswolds. V den dědovy smrti před čtyřmi lety se všechno změnilo: tehdy, snad souhrou osudu, přijel zvečera na panství Gilbert de Clare, hrabě z Gloucesteru a Hertfordu, a zavřel se s jeho matkou v síni. Dlouze spolu hovořili. Pak přizvali Christophera dovnitř a Gilbert mu odhalil totožnost otce, jehož nikdy nepoznal: byl jím baron z Dartworthu, William de Glenville, slavný bojovník a účastník křížové výpravy do Egypta. Zemřel před několika dny a Christopher, jako jeho jediný syn – ke kterému se však William nechtěl za svého života znát – byl na základě jeho přání na smrtelné posteli ustanoven dědicem jeho panství. A tak Christopher začal nový s život s titulem barona na hradě Dartworth. Chtěl, aby šla matka s ním, ale ta raději zůstala na panství v Cotswolds. Když o rok později zemřela, byla to pro Christophera velká rána, navíc ho dusil i život na Dartworthu stejně jako jeho nové postavení. Zatnul zuby a vydržel. A pak se všechno začalo odehrávat neuvěřitelně rychle: seznámil se s krásnou Joanou de Chesterfield a krátce po svatbě s ní se na přání Gilberta de Clara účastnil kampaně anglického krále ve Walesu. Zatímco byl pryč, dostali se všichni na Dartworthu do smrtícího nebezpečí, protože – aniž by to on sám tušil – hrad za svými zdmi skrýval velice cenný svitek s tajnými znalostmi pocházející z daleké Konstantinopole, který na křížové výpravě našel William de Glenville. Kdyby nebylo syna dartworthského správce Thomase Stocktona, možná by došlo na hradě k mnohým úmrtím a ono tajemství by padlo do špatných rukou. Nestalo se tak. A v okamžiku, kdy se všichni zúčastnění sešli v hradní síni, se objevil William de Glenville. Živý. Smrt jenom předstíral, protože byl unavený ochranou onoho tajemství, a přidal se k templářům. Christopher se tehdy poprvé setkal s otcem. Když byl William de

Glenville naživu, byl vlastně on stále právoplatným baronem z Dartworthu. I když však otec nakonec po dohodě s velmistrem odešel od templářů a podporoval řád pouze zvenčí, ponechal hrad i titul v Christopherových rukou – jak poznal, velmi schopných – a sám sebe oslovoval pouze rytířským titulem. Byl od nynějška znám pouze jako sir William de Glenville...

„Ksaku, její královské veličenstvo Eleonora vypadá stále dobře i po tolika parchantech,“ ozval se po Christopherově pravici muž, který mu kromě lovčího dělal společnost. „Kdyby zrovna nebyla v šestinedělí, nechal bych si říct. A ta druhá... Co může asi pod tou kápí skrývat? To je vzrušující...“

Christopher spatřil úšklebek na tváři vysokého světlomasého muže v jeho věku s loveckým rohem zavěšeným na krku – Olivera de Tourvilla, nenapravitelného sukničkáře a zhýralce proslaveného snad po celé Anglii. A on sám o sobě tradoval, že i ve Walesu, Skotsku, Irsku a Francii – i když to bylo podle Christophera přehnané. Samotné přehánění však patřilo k povahovým rysům muže, který po smrti svého bratrance z otcovy strany Henryho de Tourvilla zdědil jeho panství a stal se tak Christopherovým novým sousedem.

Christopher po něm šlehl pohledem. „Myslíš ty taky na něco jiného kromě svých... Choutek?“

Oliver se zasmál a poplácal ho po zádech. „No... Možná pár vteřin po vyvrcholení na to nemám náladu. A dneska...“ olízl si rty. „Dneska si to užiju se vším všudy.“ Pak zavzpomínal: „Když jsem byl naposledy na lovu, podařilo se mi svést ženu jednoho šlechtice. Měla vlasy barvy ohně a...“

Christopher zaklonil hlavu k nebi. Poslouchat několik hodin vyprávěnky o milostných avantýrách Olivera de Tourvilla začínalo být nad jeho síly.

„I když měla už tři děti, měla prsa jako mladá panna,“ pokračoval Oliver. „Když jsem do ní strčil svůj obrovský úd, kvičela jako zapíchnutá prasnice. Možná kvůli tomu nás našel její manžel. Slyšel ji. Byl to hromotluk o hlavu vyšší než já s rameny jako trám a přišlo s ním dalších deset pobudů. I když se to kolem hem-

žilo meči, on jí řekl, že si to se mnou vyřídí sám a vyrve mi páteř z těla. Já jsem byl samozřejmě úplně nahý a beze zbraně. No a co myslíš, jak to dopadlo?“ Když se odpovědi nedočkal, pokračoval. „Celý souboj trval jenom pět vteřin! Pak ležel na zádech a prosil svoje kumpány o pomoc. Jenže oni se mě zalekli a utekli. Takže jsem toho hromotluka svázal, znovu si to před jeho očima rozdál s jeho ženou, která na mě už dychtivě čekala, a pak jsem milostivě zmi...“

„Á, můj přítel Oliver,“ ozval se překvapený výkřik. Christopher sebou trhl, když poznal králův hlas. Eduard se k Oliverovi přihnal a málem ho umačkal v medvědíh objetí. Pak mu rukou projel světlou čupřinu vlasů. „Nevěděl, jsem, že tě tu najdu! Po tom, co jsi vyjel na posledním lovu po té zrzce barona z Rushdenu a dřív, než vůbec k něčemu došlo, jsi skončil s přeraženými žebry, zlomenou nohou a vyraženými zuby, jsem si myslel, že mé pozvání odmítneš a už nikdy se podobné kratochvíle nezúčastníš.“

Oliver smrtelně zbledl – a Christopher se bavil snad nejlíp v životě. Při té příležitosti si všiml, že mu skutečně chybí několik zubů...

Oliver se podrbal na žebrech. „No, už je to lepší, vaše Veličenstvo. I noha mi srostla dobře...“

Eduard se znovu zasmál, pak se obrátil na Christophera a zvažněl. „Bud' pozdraven, barone z Dartworthu. Jak je to dlouho, co jsme se naposledy viděli? Před rokem ve Worcesteru na Llywelynově svatbě s Eleanor de Montfort? Ne, to ne. Před nedávnem... Mám pocit... o letošních Vánocích ve Windsoru. Měl bys častěji navštěvovat dvůr. Jsi vítán. Na rozdíl od mnoha mužů jsi čestný a před dvěma roky ve Walesu jsi prokázal i svou odvahu.“

Christopher se ostýchavě poklonil. „Je to velká čest.“

Král se znovu zazubil, což u něj nebyvalo zvykem – v ten den měl zřejmě velice dobrou náladu. „A kde je můj přítel Gilbert de Clare? Pokud si vzpomínám, vyslal jsem za ním také posla s pozvánkou. Nebo k němu snad ten mezek nedorazil?“

„Mám ho omluvit, vaše Veličenstvo,“ oznámil mu Christopher. „Gilbert musel řešit nějakou neodkladnou záležitost na svém hra-